

Arrest

nr. 273 275 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 26 januari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2020 te Leuven werd ingediend door:

P., R. K. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Nepal

geboren te Dhampus VDC-8 op X

(volgens haar paspoort geboren te Kaski op X)

adres: (..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 21.10.2010 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Haar VIB werd op 27.03.2014 afgesloten met een weigering van het vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene werd onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten, maar verkoos er echter voor om er geen gevolg aan te geven en verblijft sindsdien illegaal in België.

Het feit dat het VIB meer dan 3 jaar - namelijk 3 jaar en 5 maanden - heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Betrokkene beweert dat de terugkeer naar land van herkomst een onevenredige schending van het privéleven (artikel 8 EVRM) zou uitmaken. Verder beweert betrokkene dat het artikel 8 EVRM zowel het privé- als het gezinsleven beschermt en dat het privéleven het geheel is van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.

Betrokkene toont echter niet aan dat haar persoonlijke, sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, aangezien het enkel om een eventuele lijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart schrik te hebben om bij een terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van haar leven of persoon te riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Volgens betrokkene zou een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie, derhalve kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal omwille van de problemen met maobadi en betrokkene zou Dalit van afkomst zijn; wat de reden is waarom ze Nepal ontvlucht heeft.

In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 25.11.2013 staat echter vermeld: 'U verklaarde dan ook expliciet dat de Maobadi niet de reden waren waarom u Nepal verliet (CGVS, p. 18-20).' In dezelfde beslissing van het CGVS werd aangaande de afkomst van betrokkene opgemerkt U heeft aldus onvoldoende elementen aangebracht dat de door u aangehaalde discriminatie omdat u een dalit bent van die aard, intensiteit en draagwijdte zou zijn (geweest) om gelijkgeschakeld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie." Daarom kan de verklaring van betrokkene, die bovendien niet ondersteund wordt door nieuwe elementen, niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Betrokkene zou in haar thuisland geen onderkomen hebben en niemand die voor haar kan zorgen, zelfs niet tijdelijk. Ze is al een 10-tal jaar niet meer in het land van herkomst geweest en zou alle banden ermee verbroken hebben. Betrokkene beweert eveneens als alleenstaande vrouw terug te moeten keren en dat

vrouwen zich in een kwetsbare positie bevinden; vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.

Betrokkene kwam naar België toen ze reeds 35 jaar oud was. Volgens haar verklaringen bij haar VIB heeft betrokkene een partner en twee meerderjarige kinderen in Nepal. Ook zouden volgens haar verklaringen bij haar VIB, zo wel haar ouders,, als die van haar partner nog in leven zijn en in Nepal verblijven. Het feit dat ze als alleenstaande vrouw zou moeten terugkeren, wordt hier mee weerlegd.

De loutere bewering dat vrouwen zich in een kwetsbare positie bevinden en dat ze vaak gedwongen worden om te werken in dansbars en massagesalons, wordt door betrokkene niet ondersteund door concrete bewijzen, noch wordt het toegepast op haar eigen situatie. Integendeel zelfs, gezien haar verklaringen kan ze immers terugvallen op haar partner, meerderjarige kinderen en/of haar (schoon)ouders, bij een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst.

Gezien deze feiten lijkt het dan onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden meer zou hebben met haar thuisland of dat betrokkene niet een tijdelijk onderkomen zou hebben bij familie of kennissen, voor de periode die nodig is om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt de algemene ongunstige toestand in Nepal aan, als reden die het haar onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Nepal werd door aardbevingen en zware overstromingen getroffen, er is weinig gas en olie en er heerst voedselschaarste. Aan de grens met India zijn er problemen en er is protest tegen de nieuwe grondwet.

Al deze elementen die betrokkene aanhaalt om de algemene ongunstige toestand in haar thuisland aan te tonen, worden nergens ondersteund door enige vorm van bewijs. Bovendien blijft betrokkene bij algemene verklaringen inzake natuurlijke, economische, sociale en politieke problemen, maar past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van de algemene ongunstige toestand in het land van waarvan zij de nationaliteit draagt, toont niet aan dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene geïntegreerd is in België na langdurig verblijf van een 10-tal jaren en dit aantoont aan de hand van een uitnodiging tot inburgeringscursus en uitnodiging PTC+ training, dat ze de Nederlandse taal kent, werkwilgig is en dit aantoont met loonbrieven van haar tewerkstelling tijdens haar VIB- procedure, dat ze een huurcontract voorlegt en dat ze een vriendenkring in België heeft aangetoond met vriendenverklaringen verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 26 januari 2022 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

Naam, voornaam: P., R. K. (..)

geboortedatum: 06.07.1975

geboorteplaats: Dhampus VDC-8

nationaliteit: Nepal

(volgens haar paspoort geboren te Kaski op 06.06.1975)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 30.01.2020 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoekster haalde in haar aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekster.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie, (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist op 26.01.2022 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en de actuele situatie te onderzoeken en beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen en op basis daarvan een beslissing te nemen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Men verwijst naar een onderzoek gevoerd door het CGVS en dit tijdens haar verzoek tot internationale bescherming, doch dit verzoek werd reeds in 2010 ingediend en afgerond in 2014.

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is zeer frappant dat men verwijst naar een onderzoek, gevoerd door het CGVS, dat bijna 10 jaar geleden heeft plaatsgevonden. Men verwijt verzoekster dat men naar algemeenheden verwijst en geen begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij verwijst naar een onderzoek dat reeds 10 jaar geleden heeft plaatsgevonden.

Bovendien verwijst men naar verklaringen die verzoekster 10 jaar geleden heeft afgelegd, die trouwens niet meer actueel zijn. Verzoekster heeft geen familie meer in Nepal. Haar zoon is ondertussen op jonge leeftijd overleden (in juli 2021 op 24-jarige leeftijd). Hij leed aan diabetes en is hieraan gestorven. Zij vluchtte destijds om de redenen aangehaald bij haar asielaanvraag maar gedeeltelijk ook om financiële redenen en haar zoon financieel te ondersteunen bij de behandelingen van zijn ziekte. Zij heeft enkele jaren kunnen werken en dan ook kunnen bijdragen bij de behandeling, doch na haar negatieve beslissing werd haar tewerkstelling stopgezet.

In Nepal heeft zij destijds voor haar vlucht illegaal gewerkt om deze behandelingen te kunnen betalen. Zij kon niet rekenen op de hulp van haar toenmalige echtgenoot. Hij is een zware alcoholist en droeg op geen enkele wijze bij aan het huishouden.

Gelet op het feit dat verzoekster momenteel reeds enkele jaren een vaste partner heeft in België en een echtscheiding zal starten met haar Nepalese echtgenoot, is het logisch dat zij hierop niet kan terugvallen bij een eventuele terugkeer.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Tenslotte wenst verzoekster er op te wijzen dat verwerende partij aanhaalt dat het de asielinstanties niet kwalijk kan genomen worden dat zij de zaak zorgvuldig hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd genomen hebben. Uiteraard kan dit niet kwalijk genomen worden, integendeel zelfs want dit kan alleen maar aangemoedigd worden en verzoekster is vragende partij opdat ook bij deze aanvraag een zorgvuldig onderzoek zou gevoerd zijn. Men heeft dit hier echter nagelaten hoewel deze procedure opnieuw meer dan 2 jaar heeft in beslag genomen. Tevens dient men dan ook rekening te houden met de integratie in de gemeenschap die gedurende die periodes heeft plaats gevonden. Het kan tevens ook niet zijn dat verzoekster zich maximaal inzet om bij te dragen in onze maatschappij, volop te integreren en dat deze vele jaren van legaal verblijf niet in overweging worden genomen. Het kan tevens niet verweten worden aan verzoekster dat de procedure zo vele jaren in beslag genomen heeft. Verzoekster is nooit bij de pakken blijven zitten en heeft zich ten volle trachten te integreren. Het is dan ook flagrant fout om met deze elementen helemaal geen rekening te willen houden (gelet op de ontvankelijkheidsfase) en al haar inspanningen en jarenlange integratie teniet te doen zonder enig overweging.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. /nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TYVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kan toch niet terugkeren naar Nepal om aan te tonen dat zij in Nepal in een mensonwaardige situatie terecht komen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid, haar doorgedreven integratie en langdurige procedure(s) geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kan leiden tot regularisatie van haar verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De overige aangehaalde elementen (...) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase behandeld (...). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekster.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging te nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem. Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat verzoekster kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in diende teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België! Dat zij dan ook ónmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dit werd hierboven ook reeds aangehaald.

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Zo heeft verzoekster een langdurige asielpprocedure doorlopen. Verwerende partij stelt dat deze hen niet te verwijten valt, doch men kan dit tevens niet verwijten aan verzoekster. Verzoekster wil dit immers helemaal niet als dusdanig stellen en is vragende partij om enerzijds elk onderzoek grondig te voeren en anderzijds uiteraard ook wel rekening te houden met haar positieve ingesteldheid en activering tijdens deze periode. Zij heeft zich geïntegreerd, leerde de taal, ging werken en bouwde hier een leven op.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van de veiligheidssituatie in Nepal.

Dat zij ónmogelijk kan terugkeren naar Nepal.

Verzoekster heeft schrik in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in haar land van herkomst en kan niet terugkeren.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de situatie voor verzoekster wel degelijk erbarmelijk is indien zij dient terug te keren.

Indien zij dient terug te keren, zal zij terugkeren als alleenstaande vrouw en zal zij op niemand kunnen terugvallen.

Ook is Nepal immers getroffen door aardbevingen en zware overstromingen waardoor zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst. Er heerst ok een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India. Ook is er weinig gas en olie op dit moment. Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie. Vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.

Als zij dient terug te keren naar Nepal, zal zij ernstige problemen ondervinden in de Nepalese maatschappij. Er wordt gesteld dat zij kan terugvallen op familieleden, waaronder haar partner. Haar partner lijdt aan alcoholisme, reden waarom zij een echtscheiding start. Bovendien is haar zoon in juli 2021 overleden aan diabetes en heeft men louter verklaringen van meer dan 10 jaar geleden gelezen i.p.v. enig onderzoek te verrichten.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien zij dient terug te keren, al dan niet naar de getroffen regio, zal zij in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen.

Verzoekster is al een 12-tal jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij kan immers niet terugkeren naar Nepal! Verzoekster is Nepal lang geleden ontvlucht uit schrik voor haar leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten en/of verloren.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp. Verzoekster dient als alleenstaande vrouw terug te keren.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Dat een terugkeer naar Nepal onmogelijk is voor verzoekster gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Zij is in 2010 in België toegekomen.

Zij heeft in België een nieuwe relatie met de heer G. (...) en dit voor enige tijd. Zij heeft haar leven in België terug kunnen opbouwen en kan hier in alle veiligheid leven.

Verzoekster valt als gezin, dit met haar partner, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar Nepal vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel en dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). Haar partner verblijft in België en geniet van legaal verblijf.

Zij kan dan ook niet terugkeren naar Nepal, gezien zij haar land van herkomst niet meer kan betreden zonder het risico en de vrees voor haar leven.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan yipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van hét privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Uit het dossier kan niet afgeleid worden dat dit naar behoren werd uitgevoerd.

In het dossier van verzoekster dient men rekening te houden met:

- Haar langdurig, deels legaal, verblijf
- Haar blijf van integratie
- Het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd
- Legaal verblijf van haar partner

Indien verzoekster dient terug te keren naar Nepal, zal dit een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster ónmogelijk kan terugkeren naar Nepal.

Bij terugkeer naar Nepal, zou zij dienen terug te keren naar een land dat zij sinds 2010 ontvlucht is. Zij heeft destijds alles en/of iedereen achtergelaten. Zij beschikt er over geen onderkomen, ook niet voor tijdelijk verblijf. Haar zoon overleed in 2021 aan de gevolgen van diabetes. Zij start tevens een echtscheiding t.a.v. haar Nepalese echtgenoot. Verzoekster heeft sindsdien geen enkele binding meer met Nepal.

Voor verzoekster is het dan ook niet mogelijk in Nepal een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht familieleven kan leiden met haar partner, die momenteel instaat voor de opvang en zorg van verzoekster.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. Waar verzoekende partij de "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoert, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Het louter aanhalen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur voldoet aan voorgaande niet en het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en

3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.9. Waar verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheden vormen wijst de Raad erop dat de verwerende partij dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene geïntegreerd is in België na langdurig verblijf van een 10-tal jaren en dit aantoonde aan de hand van een uitnodiging tot inburgeringscursus en uitnodiging PTC+ training, dat ze de Nederlandse taal kent, werkwilgig is en dit aantoonde met loonbrieven van haar tewerkstelling tijdens haar VIB- procedure, dat ze een huurcontract voorlegt en dat ze een vriendenkring in België heeft aangetoond met vriendenverklaringen verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Zoals blijkt uit voorgaande motivering heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd omtrent de verblijfsduur en integratie van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur, de duur van de asielprocedure en integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog, waar zij er ook op wijst dat rekening moet gehouden worden met de integratie die tijdens de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming heeft plaatsgevonden, echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Ook met een verwijzing naar de duur van haar asielprocedure, waarvan de verwerende partij ook geoordeeld heeft dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar verhindert tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, toont zij dit niet aan. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door de integratie-elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid kan zij evenmin overtuigen. Zoals duidelijk blijkt komt het aan de verwerende partij toe de opgeworpen argumenten waarom men niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze argumenten effectief blijken te geven van bijzondere moeilijkheden om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de bewoordingen van artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet dat stelt: *“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag (...)”* hetgeen net de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden benadrukt. Verzoekende partij kan aldus niet overtuigen waar zij stelt dat enkel de opgesomde elementen in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet aanleiding kunnen geven tot een onontvankelijke beslissing wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Met haar betoog voorts dat de verwerende partij niet motiveert waarom de integratie-elementen geen reden tot verblijf kunnen zijn, gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat dergelijke beoordeling niet moet gemaakt worden in het kader van een ontvankelijkheidsonderzoek. In dat kader moet de verwerende partij enkel nagaan of verzoekende partij elementen heeft aangehaald die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.10. Waar verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij overwogen heeft dat: *“Betrokkene verklaart schrik te hebben om bij een terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van haar leven of persoon te riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Volgens betrokkene zou een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl In casu het enkel bij een bewering*

blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie, derhalve kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal omwille van de problemen met maobadi en betrokkene zou Dalit van afkomst zijn; wat de reden is waarom ze Nepal ontvlucht heeft.

In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 25.11.2013 staat echter vermeld: 'U verklaarde dan ook expliciet dat de Maobadi niet de reden waren waarom u Nepal verliet (CGVS, p. 18-20).' In dezelfde beslissing van het CGVS werd aangaande de afkomst van betrokkene opgemerkt U heeft aldus onvoldoende elementen aangebracht dat de door u aangehaalde discriminatie omdat u een dalit bent van die aard, intensiteit en draagwijdte zou zijn (geweest) om gelijkgeschakeld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie." Daarom kan de verklaring van betrokkene, die bovendien niet ondersteund wordt door nieuwe elementen, niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

Betrokkene zou in haar thuisland geen onderkomen hebben en niemand die voor haar kan zorgen, zelfs niet tijdelijk. Ze is al een 10-tal jaar niet meer in het land van herkomst geweest en zou alle banden ermee verbroken hebben. Betrokkene beweert eveneens als alleenstaande vrouw terug te moeten keren en dat vrouwen zich in een kwetsbare positie bevinden; vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.

Betrokkene kwam naar België toen ze reeds 35 jaar oud was. Volgens haar verklaringen bij haar VIB heeft betrokkene een partner en twee meerderjarige kinderen in Nepal. Ook zouden volgens haar verklaringen bij haar VIB, zo wel haar ouders,, als die van haar partner nog in leven zijn en in Nepal verblijven. Het feit dat ze als alleenstaande vrouw zou moeten terugkeren, wordt hier mee weerlegd.

De loutere bewering dat vrouwen zich in een kwetsbare positie bevinden en dat ze vaak gedwongen worden om te werken in dansbars en massagesalons, wordt door betrokkene niet ondersteund door concrete bewijzen, noch wordt het toegepast op haar eigen situatie. Integendeel zelfs, gezien haar verklaringen kan ze immers terugvallen op haar partner, meerderjarige kinderen en/of haar (schoon)ouders, bij een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst.

Gezien deze feiten lijkt het dan onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden meer zou hebben met haar thuisland of dat betrokkene niet een tijdelijk onderkomen zou hebben bij familie of kennissen, voor de periode die nodig is om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt de algemene ongunstige toestand in Nepal aan, als reden die het haar onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Nepal werd door aardbevingen en zware overstromingen getroffen, er is weinig gas en olie en er heerst voedselschaarste. Aan de grens met India zijn er problemen en er is protest tegen de nieuwe grondwet.

Al deze elementen die betrokkene aanhaalt om de algemene ongunstige toestand in haar thuisland aan te tonen, worden nergens ondersteund door enige vorm van bewijs. Bovendien blijft betrokkene bij algemene verklaringen inzake natuurlijke, economische, sociale en politieke problemen, maar past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van de algemene ongunstige toestand in het land van waarvan zij de nationaliteit draagt, toont niet aan dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

2.11. In haar aanvraag van 30 januari 2020 heeft verzoekende partij aangehaald dat een schending van artikel 3 EVRM dreigt in geval van terugkeer naar Nepal omdat zij Nepal destijds ontvlucht was omwille van problemen met maobadi gezien zij dalit van afkomst is.

Uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013 blijkt dat verzoekende partij dit argument reeds had aangehaald in kader van haar verzoek tot internationale bescherming. Zo kan in voormelde beslissing gelezen worden: "(..)(u) verklaarde (..) op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Nepal verliet omdat u problemen ondervond met de Maobadi." Haar verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen waarbij de commissaris-generaal ondermeer oordeelde: "Uit uw latere verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat niet de Maobadi de reden waren voor uw vertrek uit Nepal. (..) U verklaarde dan ook expliciet dat de Maobadi niet de reden waren waarom u Nepal verliet (CGVS, p. 18-20)"

Nu verzoekende partij zich in haar aanvraag beperkt tot het herhalen van datgene wat zij al had aangebracht in haar verzoek tot internationale bescherming, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te verwijzen naar de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming om

te stellen dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt. Immers wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en aldus reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve volstond het voor de verwerende partij om te verwijzen naar de beoordeling gemaakt door de bevoegde asielinstantie, ook al is deze beoordeling meerdere jaren geleden gemaakt. De Raad ziet niet in – wanneer verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die een ander licht kunnen werpen op de reeds gemaakte beoordeling – waarom de verwerende partij desalniettemin een nieuwe beoordeling inzake artikel 3 EVRM zou moeten maken.

2.12. Verder blijkt uit haar aanvraag dat verzoekende partij ook gewezen heeft op het feit dat Nepal getroffen wordt door aardbevingen en zware overstromingen, zodat zij niet terug kan. Eveneens heerst er volgens haar een algemene ongunstige toestand met veel protest alsook problemen aan de grens met India. Volgens verzoekende partij zou ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en basisvoorzieningen. Zoals de verwerende partij evenwel correct en niet kennelijk onredelijk motiveert in de eerste bestreden beslissing: *“Al deze elementen die betrokkene aanhaalt om de algemene ongunstige toestand in haar thuisland aan te tonen, worden nergens ondersteund door enige vorm van bewijs. Bovendien blijft betrokkene bij algemene verklaringen inzake natuurlijke, economische, sociale en politieke problemen, maar past deze niet toe op haar persoonlijke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van de algemene ongunstige toestand in het land waarvan zij de nationaliteit draagt, toont niet aan dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Zoals de verwerende partij terecht heeft opgemerkt houdt verzoekende partij het op loutere beweringen wat betreft haar vrees voor haar leven bij terugkeer naar het herkomstland. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst zonder meer volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Verzoekende partij maakt met haar loutere beweringen, zonder enige objectieve grond, geenszins aannemelijk dat zij – omwille van de algemene toestand in het herkomstland – bij een terugkeer dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Ook de Raad heeft in zijn arrest nr. 121 553 van 27 maart 2014 verzoekende partij er al op gewezen dat: *“het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen (...). De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (...)”*.

2.13. Verzoekende partij is het verder oneens met de vaststelling dat zij nog steeds familie zou hebben in Nepal waarop zij zou kunnen terugvallen. Zij betoogt dat haar zoon ondertussen overleden is in juli 2021. Op haar Nepalese echtgenoot kon zij niet rekenen aangezien hij een alcoholist was en niet bijdroeg in het huishouden. Verzoekende partij is ook van plan te scheiden van haar Nepalese echtgenoot zodat zij bezwaarlijk hierop zou kunnen terugvallen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij thans wel verklaart dat haar zoon overleden is, maar zij laat na dit argument met enig concreet en objectief bewijs te staven, dit terwijl dergelijk bewijs eenvoudig te leveren valt. Eveneens moet vastgesteld worden dat verzoekende partij dit gegeven, voor zover het zich al werkelijk heeft voorgedaan, ook niet gemeld heeft aan het bestuur in kader van haar aanvraag. De Raad wijst er daarbij op dat verzoekende partij – indien er zich gewijzigde omstandigheden optreden die van invloed kunnen zijn op de beoordeling van haar aanvraag – haar aanvraag steeds kon aanvullen tot het treffen van de eerste bestreden beslissing. Uit niks blijkt echter dat verzoekende partij dit gemeld heeft aan het bestuur. Zij kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de behandeling van de aanvraag zodat haar argument ook geen afbreuk kan doen aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat niet blijkt dat zij geen familiaal netwerk meer heeft in het herkomstland en dus niet aangetoond is dat zij als alleenstaande vrouw in een kwetsbare positie moet terugkeren.

Naast de vaststelling dat de verzoekende partij in haar aanvraag of eventuele latere aanvulling het bestuur evenmin op gewezen heeft dat zij geen beroep kan doen op haar Nepalese echtgenoot bij haar terugkeer omwille van de thans door haar geuite redenen in het verzoekschrift zodat haar betoog evenmin afbreuk

kan doen aan de gegeven motivering terzake, moet de Raad vaststellen dat de thans geuite verklaringen ook volledig in contradictie zijn met hetgeen verzoekende partij inzake haar Nepalese echtgenoot verklaard heeft ingevolge haar verzoek tot internationale bescherming. Verzoekende partij verklaarde toen immers dat haar echtgenoot werkzaam was in Saoedi-Arabië, dat zij hem aldaar zelf niet kon vervoegen omdat het niet makkelijk was om naar daar te gaan, dat hij aldaar zijn rug had bezeerd waardoor hij daar niet meer kon werken en terugkeerde naar Nepal. Op geen enkel moment heeft verzoekende partij gewag gemaakt van enige vertroebelde relatie tussen haarzelf en haar Nepalese echtgenoot omwille van de thans geuite beweringen.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag of in een eventuele latere aanvulling evenmin heeft gesteld dat zij thans een partner heeft in België en zij wenst te scheiden van haar Nepalese echtgenoot. De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt bij haar aanvraag alle relevante gegevens die volgens haar een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen moet meedelen. De verduidelijking of interpretatie die verzoekende partij thans in het verzoekschrift geeft vindt geen steun in haar aanvraag en zij kan zich hierop dan ook niet dienstig beroepen om afbreuk te doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Dit alles nog naast de vaststelling dat verzoekende partij ook geen enkel bewijs voorlegt van het feit dat zij een partner heeft in België noch van het feit dat zij stappen ondernomen heeft om te scheiden van haar Nepalese echtgenoot.

Daarenboven, voor zover het betoog van verzoekende partij al zou kunnen overtuigen dat haar zoon overleden is en zij niet kan terugvallen op haar Nepalese echtgenoot, *quod non*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hoe dan ook geen afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij dat zij in het herkomstland ook nog een meerderjarige dochter heeft alsook dat haar ouders en schoonouders daar nog verblijven. Verzoekende partij toont met haar betoog aldus geenszins aan dat de vaststellingen van de verwerende partij dat *“Het feit dat ze als alleenstaande vrouw zou moeten terugkeren”* ondermijnd wordt nu zij wel degelijk nog een familiaal netwerk in het herkomstland heeft waarop zij kan terugvallen, verkeerd of kennelijk onredelijk zijn.

2.14. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft. Waar zij nog verwijst naar elementen die volgens haar - zoals zou blijken uit Kruispunt-Migratie.be buitengewone omstandigheden zijn - herhaalt de Raad dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op zijn individuele merites wordt beoordeeld en het aan de verwerende partij toekomt te beoordelen of verzoekende partij in haar aanvraag inderdaad blijk heeft gegeven van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in Nepal in te dienen, hetgeen blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing niet het geval is en verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de kennelijke onredelijkheid of feitelijke onjuistheid van deze motieven aan te tonen.

2.15. Lezing van de aanvraag van verzoekende partij leert voorts dat verzoekende partij erop wees dat zij sinds haar aankomst in België een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, wat onderdeel is van een beschermenswaardig privéleven. Zij meent zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM.

Wat betreft de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde schending van artikel 8 EVRM heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene beweert dat de terugkeer naar land van herkomst een onevenredige schending van het privéleven (artikel 8 EVRM) zou uitmaken. Verder beweert betrokkene dat het artikel 8 EVRM zowel het privé- als het gezinsleven beschermt en dat het privéleven het geheel is van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.*

Betrokkene toont echter niet aan dat haar persoonlijke, sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, aangezien het enkel om een eventuele lijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.16.1. In casu beriep de verzoekende partij zich in haar aanvraag op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt op lezing van de motieven vast dat de verwerende partij vooreerst oordeelt dat in casu geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast, voor zover er toch een beschermenswaardig privé- (of gezins)leven voorligt, oordeelt de verwerende partij dat het privé- en gezinsleven niet geschonden wordt daar het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar aanvraag beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar een *“ruime vrienden- en kennissenkring”* die zij in België heeft opgebouwd. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens het administratief dossier pas eind 2010 naar België gekomen toen zij reeds 35 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten tot verblijf en heeft zij maar gedurende een korte periode tussen 2011 en 2014 kunnen werken in afwachting van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. Sinds de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming kan verzoekende partij zich niet meer begeven op de Belgische arbeidsmarkt en kan zij derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag voorgelegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Waar verzoekende partij voorts voor het eerst in het verzoekschrift gewag maakt van een relatie met iemand in België, wijst de Raad erop dat zij dit gegeven niet heeft aangebracht in het kader van haar aanvraag. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen enkel concreet bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft ontwikkeld in België. Zij houdt het op loutere, niet-gestaafde verklaringen die geenszins vermogen aan te tonen dat zij wel degelijk een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft in België. Ook op dit vlak maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.16.2. Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privé- of gezinsleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.16.3. Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v.

Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat haar voorgehouden partner haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen of dat zij voor een tijdelijke periode haar gezinsleven niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar voorgehouden partner. Evenmin toont zij aan dat zij haar opgebouwde sociale contacten in België niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

2.17. Verzoekende partij maakt wat betreft haar recht op gezins- en privéleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.18. Uit de voorgaande bespreking van de middelen blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. De middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.19. In drie middelen, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoekster haalde in haar aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekster.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548).

De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist op 26.01.2022 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en de actuele situatie te onderzoeken en beoordelen of zij al dan niet kunnen terugkeren zonder enig gevaar te lopen en op basis daarvan een beslissing te nemen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Men verwijst naar een onderzoek gevoerd door het CGVS en dit tijdens haar verzoek tot internationale bescherming, doch dit verzoek werd reeds in 2010 ingediend en afgerond in 2014.

Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is zeer frappant dat men verwijst naar een onderzoek, gevoerd door het CGVS, dat bijna 10 jaar geleden heeft plaatsgevonden. Men verwijt verzoekster dat men naar algemeenheden verwijst en geen begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij verwijst naar een onderzoek dat reeds 10 jaar geleden heeft plaatsgevonden.

Bovendien verwijst men naar verklaringen die verzoekster 10 jaar geleden heeft afgelegd, die trouwens niet meer actueel zijn. Verzoekster heeft geen familie meer in Nepal. Haar zoon is ondertussen op jonge leeftijd overleden (in juli 2021 op 24-jarige leeftijd). Hij leed aan diabetes en is hieraan gestorven. Zij vluchtte destijds om de redenen aangehaald bij haar asielaanvraag maar gedeeltelijk ook om financiële redenen en haar zoon financieel te ondersteunen bij de behandelingen van zijn ziekte. Zij heeft enkele jaren kunnen werken en dan ook kunnen bijdragen bij de behandeling, doch na haar negatieve beslissing werd haar tewerkstelling stopgezet.

In Nepal heeft zij destijds voor haar vlucht illegaal gewerkt om deze behandelingen te kunnen betalen. Zij kon niet rekenen op de hulp van haar toenmalige echtgenoot. Hij is een zware alcoholist en droeg op geen enkele wijze bij aan het huishouden.

Gelet op het feit dat verzoekster momenteel reeds enkele jaren een vaste partner heeft in België en een echtscheiding zal starten met haar Nepalese echtgenoot, is het logisch dat zij hierop niet kan terugvallen bij een eventuele terugkeer.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest

Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Tenslotte wenst verzoekster er op te wijzen dat verwerende partij aanhaalt dat het de asielinstanties niet kwalijk kan genomen worden dat zij de zaak zorgvuldig hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd genomen hebben. Uiteraard kan dit niet kwalijk genomen worden, integendeel zelfs want dit kan alleen maar aangemoedigd worden en verzoekster is vragende partij opdat ook bij deze aanvraag een zorgvuldig onderzoek zou gevoerd zijn. Men heeft dit hier echter nagelaten hoewel deze procedure opnieuw meer dan 2 jaar heeft in beslag genomen. Tevens dient men dan ook rekening te houden met de integratie in de gemeenschap die gedurende die periodes heeft plaats gevonden. Het kan tevens ook niet zijn dat verzoekster zich maximaal inzet om bij te dragen in onze maatschappij, volop te integreren en dat deze

vele jaren van legaal verblijf niet in overweging worden genomen. Het kan tevens niet verweten worden aan verzoekster dat de procedure zo vele jaren in beslag genomen heeft. Verzoekster is nooit bij de pakken blijven zitten en heeft zich ten volle trachten te integreren. Het is dan ook flagrant fout om met deze elementen helemaal geen rekening te willen houden (gelet op de ontvankelijkheidsfase) en al haar inspanningen en jarenlange integratie teniet te doen zonder enig overweging.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,10-. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kan toch niet terugkeren naar Nepal om aan te tonen dat zij in Nepal in een mensonwaardige situatie terecht komen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid, haar doorgedreven integratie en langdurige procedure(s) geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kan leiden tot regularisatie van haar verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De overige aangehaalde elementen (...) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gezondheid en worden in deze fase behandeld (...). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekster.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging te nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem. Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat verzoekster kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in diende teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dit werd hierboven ook reeds aangehaald.

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Zo heeft verzoekster een langdurige asielprocedure doorlopen. Verwerende partij stelt dat deze hen niet te verwijten valt, doch men kan dit tevens niet verwijten aan verzoekster. Verzoekster wil dit immers helemaal niet als dusdanig stellen en is vragende partij om enerzijds elk onderzoek grondig te voeren en anderzijds uiteraard ook wel rekening te houden met haar positieve ingesteldheid en activering tijdens deze periode. Zij heeft zich geïntegreerd, leerde de taal, ging werken en bouwde hier een leven op.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

De beslissing schendt hoorplicht

Verzoekster werd niet gehoord vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd af geleverd. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in haar belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest rtr. 184.616 in RW 202254). Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Indien men verzoekster had gehoord i.v.m. haar persoonlijke situatie had men geweten dat de zoon van verzoekster ondertussen reeds enige tijd geleden overleden is en dat zij de echtscheiding opstart m.b.t. haar Nepalese echtgenoot.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van de veiligheidssituatie in Nepal.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal.

Verzoekster heeft schrik in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in haar land van herkomst en kan niet terugkeren.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de situatie voor verzoekster wel degelijk erbarmelijk is indien zij dient terug te keren.

Indien zij dient terug te keren, zal zij terugkeren als alleenstaande vrouw en zal zij op niemand kunnen terugvallen.

Ook is Nepal immers getroffen door aardbevingen en zware overstromingen waardoor zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst. Er heerst ook een algemene ongunstige toestand; veel protest tegen de nieuwe grondwet, problemen aan de grens met India. Ook is er weinig gas en olie op dit moment. Dat er duidelijk gesteld wordt dat ze geconfronteerd worden met voedselschaarste, gebrek aan levensruimte en voorzieningen voor basisonderhoud. Vooral de ongeletterden en de vrouwen bevinden zich in een kwetsbare positie. Vrouwen en meisjes worden vaak gedwongen om te werken in dansbars en massagesalons.

Als zij dient terug te keren naar Nepal, zal zij ernstige problemen ondervinden in de Nepalese maatschappij. Er wordt gesteld dat zij kan terugvallen op familieleden, waaronder haar partner. Haar partner lijdt aan alcoholisme, reden waarom zij een echtscheiding start. Bovendien is haar zoon in juli 2021 overleden aan diabetes en heeft men louter verklaringen van meer dan 10 jaar geleden gelezen i.p.v. enig onderzoek te verrichten.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien zij dient terug te keren, al dan niet naar de getroffen regio, zal zij in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen.

Verzoekster is al een 12-tal jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij kan immers niet terugkeren naar Nepal! Verzoekster is Nepal lang geleden ontvlucht uit schrik voor haar leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten en/of verloren.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Verzoekster dient als alleenstaande vrouw terug te keren.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Dat een terugkeer naar Nepal onmogelijk is voor verzoekster gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Zij is in 2010 in België toegekomen.

Zij heeft in België een nieuwe relatie met de heer G. (...) en dit voor enige tijd. Zij heeft haar leven in België terug kunnen opbouwen en kan hier in alle veiligheid leven.

Verzoekster valt als gezin, dit met haar partner, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Wanneer verzoekster dient terug te keren naar Nepal vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel en dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). Haar partner verblijft in België en geniet van legaal verblijf.

Zij kan dan ook niet terugkeren naar Nepal, gezien zij haar land van herkomst niet meer kan betreden zonder het risico en de vrees voor haar leven.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand

zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Het artikel beschermt zowel het privé- als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven) aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Uit het dossier kan niet afgeleid worden dat dit naar behoren werd uitgevoerd.

In het dossier van verzoekster dient men rekening te houden met

- Haar langdurig, deels legaal, verblijf
- Haar blijf van integratie
- Het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd
- Legaal verblijf van haar partner

Indien verzoekster dient terug te keren naar Nepal, zal dit een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar Nepal.

Bij terugkeer naar Nepal, zou zij dienen terug te keren naar een land dat zij sinds 2010 ontvlucht is. Zij heeft destijds alles en/of iedereen achtergelaten. Zij beschikt er over geen onderkomen, ook niet voor tijdelijk verblijf. Haar zoon overleed in 2021 aan de gevolgen van diabetes. Zij start tevens een echtscheiding t.a.v. haar Nepalese echtgenoot. Verzoekster heeft sindsdien geen enkele binding meer met Nepal.

Voor verzoekster is het dan ook niet mogelijk in Nepal een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht familieleven kan leiden met haar partner, die momenteel instaat voor de opvang en zorg van verzoekster.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst.”

2.20. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.21. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel.

2.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.23. Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In beginsel moet de verwerende partij dan een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

2.24. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen haar argumenten herhaalt zoals ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. Evenwel heeft de verzoekende partij met haar betoog geenszins een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk gemaakt. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing die eveneens dienstig geldt voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

2.25. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij niet gehoord is geweest voor het treffen van het bestreden bevel. Zoals onomstotelijk blijkt heeft zij via haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij kunnen inlichten over alle elementen die zij nuttig achtte en waaruit volgens haar blijkt dat zij niet terug kan naar het herkomstland. De verwerende partij heeft deze aanvraag behandeld alvorens over te gaan tot het treffen van het bestreden bevel. Verzoekende partij kan dan ook geenszins stellen dat zij niet gehoord is geweest. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij nogmaals gehoord had moeten worden.

De Raad van State oordeelde voorts ook dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden indien verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij met haar betoog geen schending van de hoorplicht aannemelijk.

2.26. De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond. De Raad verwijst voor zover als nodig nogmaals naar de bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER